

зята поели. Че който този день прѣдъ икиндия над-
смогне лозето си да зарѣже — ни градъ ще да го за-
сѣгне, ни мана ще го попари, ни слѣнце ще го прижури.

Тѣй било отредено отъ врѣме.

И пази се лозарски обичай отъ тѣзи, които
присърдце лозе работятъ и съ потъ на чело прѣх-
рана отъ него изкарватъ.

Слѣнцето бавно на пладнѣ възлиза. Надъ
заснѣжени ливади и поляни бавно прѣтrepва омара,
а синигерчето изпрѣварило лозари и изъ лозя е
пѣсень запѣло. То пѣе и съ пѣсни лозари посрѣща.

— Чичо пѣй! чичо пѣй! — припомня на стиг-
нали лозари. И гледа ги то какъ единъ другъ се
надпрѣварятъ, кой първи лоза да зарѣже. Че който
първи лозе зарѣже — първо по плодъ ще е ло-
зето му тждѣва. Пристигне ли лозаръ на лозе, при
най-силната лоза застава и като кръстъ на чело
направи, лозе въ сърдцето зарѣзва. Па кръстосва,
и въ четертѣхъ края четири главини зарѣзва, че
както кръста отъ напасть човѣка прѣдпазва — тѣй
и лозето му да е запазено.

Насѣдатъ тогазъ съсѣди подъ брѣста, гдѣ
по гроздоберъ люлки по цѣль день се люлѣятъ, и
съ радостъ пити зачупватъ и съ пѣсни бѣклици
допиватъ: всѣки стопанинъ бърза да се нарѣжи,
че колкото по-силно глава замотай — толкозъ по
силно ще бжде виното му тази година.

И не сѣщатъ кога е слѣнце на залѣзъ клюмнало
и че остъръ вечерникъ отъ кѣмъ сѣверъ е задухалъ.

А синигерчето загриждно за нощенъ подслонъ
уморено подскача изъ згжстени шубрѣчки, наднича
завѣтъ за снѣгъ да найде и съ затаенъ гласъ бавно
припѣва:

— Чи-чо пѣй! чи-чо п-ѣ-й!...